

MOTHER

A Letter Across Time

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: DAYIK

Dema ku ez zarok bûm, her carê ku te ji yekî re behsa jidayikbûna min dikir, te her tim bi heman pirsê dest pê dikir ku te pirsîbû dema girîna min a yekem bihîst: «Ew saxlem e?» Û bi salan min difikirî ku zarok perçe perçe tên dinyayê, wek pêlîstokên ku divê werin li hev danîn. Mirov dikeniyar dema min ev digot. Paşê em hemû mezin bûn û me kifş kir ku rast bû.

Pêşî laşek tê ku mezin dibe. Paşê hêzek ku pêş dikeve. Paşê mejiyek ku tîne bîra me ka dê û bavên me kî ne.

Tu û ez... em ji destpêkê ve nakokî bûn. Pênc sal ji min re lazim bûn ku fêr bikim em ê her tim ji hev cuda bin. Te difikirî ku em yek in. Lê nivê min ne tu bûyî — bavê min bû.

Min ji te hez nekir ji ber ku te qet ez fêr nekirim evîn çawa dixebite. Min ji te nefret nekir ji ber ku DNaya min ew kod hilnedigirt. Lê min şêst salan hêrsa te hilgirt, û çend meh berê min ew li ser gora te ji te re vegerand.

Îro Roja Dayikan e. Rojek ku dinya bi kar tîne da ku ji bo hezar tiştan «spas» bibêje. Lê spasdarî tenê peyvek e — yê mayî rastî ne.

Ji ber vê yekê, ez te ji dûr ve pîroz dikim. Bê kîn. Bê hewcedariya lêborînê. Ji ber ku min di dawiyê de tiştek fêr kir: tiştê ku te nedaye min, te tunebû — û te nizanibû li ku bibînî. Dê û bavê te qet meşale nedan te.

Ez vê ji te re dihêlim, ji ku derê dibe bila min bixwînî: bîranîna her carê ku min tu dikenandî. Ji ber ku te her tim bawer dikir ku ez kesekî nehêvîkirî me. Lê ez ne wisa bûm. Ez tenê kurikê te yê biçûk bûm.

*Bi xatirê te, dayê.
Nando*